

Gang udtalte os imod, og det ville vi da ogsaa ved denne Lejlighed sætte os imod. — Endelig er der Ændringsforslaget til § 44, som gaar ud paa at forhøje den Procent, der kan lægges til som en Slags Straffeprocent overfor Skatteydere, som ikke indgive Selvangivelse. Følelserne overfor dette Forslag maa vistnok være noget ubestemt. Jeg er dog tilbøjelig til at mene, at der ikke er nogen Nødvendighed for en saadan Bestemmelse. Hvis Skattemyndighederne kunne lære at bruge de 25 pCts Tillæg, vi allerede nu have, tror jeg, at dette vil være fuldkommen tilstrækkeligt til efterhaanden at vænne Skatteyderne til at opgive deres Indtægt, og jeg tror ikke, der er nogen Nødvendighed for paa dette Punkt at foretage en Forandring. Vi kunne derfor heller ikke slutte os til dette Ændringsforslag.

Med Hensyn til Lovforslaget som Helhed vil jeg sige, at saaledes som det foreligger for os nu, kunne vi ikke give det vor Stemme ved den endelige Afstemning om dets Vedtagelse her i Tinget. I den Skikkelse, hvori det nu foreligger for os, staar det i nøje Forbindelse med den Gruppe af indirekte Skattelovforslag, som ere til Behandling samtidig, og i hvilke der findes en Bestemmelse, som knytter dem sammen med dette Lovforslag. En Afstemning for dette vilde altsaa være en Afstemning, der ligesom gav Betingelser for, at de andre Lovforslag gennemførtes, og det kunne vi ikke bidrage til. Dertil kommer, at vi ikke anse det for rigtigt nu at fastsætte et saa højt Skattebeløb varigt, men foretrække, at det sker midlertidigt. Vi ønske altsaa ikke ved vores Stemmer at bidrage til Lovforslagets Fremme. Paa det Stadium af Forhandlingerne, hvor vi nu befinde os, ønske vi imidlertid at afholde os fra at stemme, idet vi ved den forskellige Holdning overfor dette Lovforslag og overfor de indirekte Skattelovforslag angive vor forskellige Opfattelse af disse Lovforslags Berettigelse.

Efter disse Bemærkninger skal jeg vende mig til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister gjorde under sin Tale ved anden Behandling nogle Betragtninger gældende overfor os med Hensyn til den Maade, hvorpaa vi havde angrebet hans Forslag. Han talte om den Voldsomhed, de Overdrivelser o. s. v., som vi havde anvendt. Dertil kommer, at han paa et Punkt brugte et meget stærkt Udtryk, idet han overfor mig sagde, at jeg var ret voldsom i mine Sigtelser over-

for Ministeriet. I Aftenmødet, da vi diskuterede det, spurgte jeg den højtærede Finansminister, om det var det, han havde sagt, og saa viste det sig, at den højtærede Finansminister ikke kunde huske det. Nu staar det alligevel i Fortrykket, men jeg opfatter dette, at den højtærede Finansminister allerede om Aftenen havde glemt det, som et Udtryk for, at han ikke havde ment noget som helst med det, men at han, om jeg saa maa sige, ganske uskyldigt var kommen til at sige det. Og jeg tror da ogsaa, at selve hans Forbavselse ved det om Aftenen, idet han sagde, at det kunde han ikke have sagt, var et Udtryk for, at han selv erkendte, at det var en højst unaturlig Bemærkning, hvis han virkelig havde brugt den. Den højtærede Finansminister sagde flere Gange, at vi havde gjort os skyldige i kolossale Overdrivelser og andet saadant. Jeg har allerede tidligere spurgt ham om, paa hvilke Punkter dette er Tilfældet, og jeg vil gerne bede ham, hvis han kan finde saadanne Punkter, da at paapege dem. Det forekommer mig nemlig, at vi for vort Vedkommende ikke paa noget Punkt i denne Sag have anvendt Udtryk, om hvilke man med nogen Rimelighed kan sige, at de ere Udtryk for kolossal Overdrivelse eller noget lignende. Jeg tillægger dette nogen Betydning, fordi vi have lagt megen Vægt paa, at baade de Ændringsforslag, vi stillede, og hele den Maade, hvorpaa vi forhandlede om dette Spørgsmaal, ingenlunde skulde være Udtryk for en agitatorisk Behandling af Sagen, men derimod for den Fremgangsmaade, som vi i enhver Henseende vilde anse for fuldt forsvarlig. De Ændringsforslag, som vi have stillet, ere efter vor Opfattelse af en saadan Karakter, at vi til enhver Tid og under alle Forhold ville kunne staa inde for dem og kræve dem gennemførte.

Dernæst vil jeg gøre nogle Bemærkninger om den almindelige Situation, hvori vi befinde os, økonomisk set, ved den Fremgangsmaade, den højtærede Finansminister har valgt, og ved den Maade, hvorpaa han har stillet sig overfor dette Ting og overfor Vælgerbefolkningen. Jeg fremhæver her den overordentlige Udvikling, der er foregaaet hos den højtærede Finansminister med Hensyn til hans Opfattelse af, hvilke Krav der økonomisk maatte stilles til den danske Befolkning i den nærmeste Tid. Under den Valgkampagne, som skaffede den højtærede Finansminister og hans Kolleger Magten, var hans Opfattelse, som han udtalte Gang paa Gang overfor Be-